

Arrest

nr. 296 185 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
leperstraat 10
8830 HOOGLEDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DEVRIENDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen in 2012 en verzoekt op 13 februari 2023 om internationale bescherming. Op 26 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 mei 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken. U bent moslim en behoort tot de etnie Edo/Bini. U spreekt zowel Engels, Spaans en Edo/Bini als een beetje Frans en Nederlands. U heeft geen biologische broers of zussen, maar wel een stiefbroer en vier stiefzussen. U heeft een partner en twee kinderen.

U bent geboren op 15 mei 1981 te Warri (Delta state). U heeft uw biologische ouders nooit gekend. U werd grootgebracht door uw stiefvader en -moeder J. en R. O. Samen kregen zij nog een zoon en vier dochters, uw stiefbroer en -zussen. In 1991 of 1992 werd uw stiefvader ziek en verhuisden jullie naar Benin City (Edo state). Uw stiefvader overleed in 1995. U verhuisde naar zijn moeder, uw grootmoeder M. O., in het nabijgelegen dorp Orugu. U ging naar school in Benin City en verbleef er bij een familielid. Op uw school waren er problemen met culten, moorden en verkrachtingen. U werd gekidnapt, maar kon meteen ontsnappen. Toen u in de achtste graad zat, adviseerde uw grootmoeder u te stoppen met school en terug te keren naar het dorp. Toen zij in 1996 overleed, besloot u het land te verlaten.

In juli 1996 verliet u Benin City met behulp van een smokkelaar. Jullie bleven een aantal weken in Kano vooraleer via Niger naar Mali te reizen. Na een aantal jaren in Mali reisden jullie tot de woestijnomgeving van Tamanrasset, in het zuiden van Algerije. Daar werden jullie door de smokkelaar achtergelaten. Drie maanden later ging u naar de stad en vroeg u een politieagent om hulp. U leefde twee jaren als bedelaar tot de politie u voorstelde aan een zwarte man die u meenam naar zijn huis. Een half jaar later werd u overhandigd aan de man C. Hij was bereid u mee te nemen naar Europa indien u uw reiskosten zou terugbetalen. Samen reisden jullie verder naar Oujda (Marokko). U maakte kennis met de Nigeriaanse man C. O. J. en werd zwanger van hem. Op 8 augustus 2003 werd uw dochter V. J. geboren. Toen ze drie maanden oud was, maakte u met haar de oversteek naar Spanje. Na een kort verblijf in Malaga kwam u in Barcelona terecht. Via het Rode Kruis kreeg u taallessen en schoonmaakjobs. In 2005 kon u een tijdelijke werk- en verblijfskaart bekomen die vijf jaar geldig zou zijn. U verhuisde naar Madrid, waar u in een fabriek werkte en uw zoon E. J. op 22 februari 2008 werd geboren. Toen u een half jaar later uw werk wilde hervatten, bleek de fabriek verkocht te zijn geweest. U kon geen nieuwe job vinden en uw documenten niet laten vernieuwen. U kreeg het moeilijk. In 2012 bracht u uw kinderen naar uw nicht F. die ook in Madrid woonde. U nam een vliegtuig naar België met uw reisdocument getiteld 'España libro de familia'. U woonde eerst bij een vriendin in Luik en verhuisde daarna naar een appartement in Brussel. In 2014 leefde u in Spanje en in 2015 in België.

Op 19 december 2016 werd u door de Belgische politie gearresteerd en opgesloten in de gevangenis. Op 8 februari 2018 werd u schuldig bevonden aan mensenhandel en door het Hof van Beroep van Antwerpen (correctionele zaken, kamer C6) veroordeeld tot zeven jaren celstraf. Later dat jaar probeerde u contact op te nemen met H. O. of 'M. D.' – de contactpersoon van de drie meisjes die voor sekswerk vanuit Nigeria naar Europa waren gebracht. Een andere persoon nam de telefoon op en haakte meteen in. Uw nicht F. wist te vertellen dat de familie van H. O. razend is op u. U kon H.'s zus, T. O., bereiken. Zij legde uit dat H. in Nigeria vermoord was geweest door een groep cultjongens. Ze hadden H. van de baan gereden, haar gewurgd en een briefje achtergelaten. De familie van H., en specifiek haar weduwnaar, achten u verantwoordelijk voor haar dood. Ze zeggen dat u H. had beïnvloed om te werken voor het prostitutienetwerk. In 2019 en 2020 had u met niemand contact. In 2021 belde u opnieuw naar uw nicht F.. Zij vertelde dat uw verwante 'M. S...d...' – de vrouw van uw oom, de broer van uw stiefvader – in Benin City gedood was geweest door Haye Boys. De ouders hadden een briefje achtergelaten om duidelijk te maken dat u de reden van haar dood was. In 2022 belde u uw partner C.O. J. in Spanje. Hij zei dat ook uw neef S. eind 2021 of begin 2022 in Benin City vermoord was geweest. De ouders hadden hem aangezien als uw stiefbroer G.. Opnieuw hadden ze een briefje achtergelaten om duidelijk te maken dat u de reden van zijn dood was. Begin 2023 vernam u dat uw tante F. J. eveneens slachtoffer van moord was geworden. Op 13 februari 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Momenteel heeft u in Spanje contact met uw partner C. O. J., uw stiefzus O. en uw nicht F.. U heeft geen contact met familie in Nigeria, maar wel met vrienden.

U legt volgende kopieën neer om uw verzoek te staven: (1) een overlijdensbericht op naam van J. S. O., (2) een overlijdensbericht op naam van J. F. E., (3) een 'España Libro de Familia' (nr. 0330282) op naam van J. C. O. en M. J., (4) een 'permiso de residencia' (nr. E23765275) op naam van J. V., afgeleverd te Madrid op 17 januari 2022, (5) een 'reino de España' (nr. 08135503N) op naam van J. C., afgeleverd op 22 december 2022, en (6) een document op uw naam, afgeleverd door E. R. van de Leerwinkel Brussel op 15 maart 2023.

B. Motivering

Op basis van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat u elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken (beoordeling bijzondere procedurele noden dd. 24 februari 2023). Zo vermoedt u diabetes te hebben. Op 1 juli 2020 zou u nog geen symptomen hebben gehad (IBZ questionnaire (prison) dd. 1 juli 2020, vraag 4). In uw vragenlijst van 27 januari 2023 maakte u geen vermelding van diabetes, maar wel van tuberculose (IBZ questionnaire dd. 27 januari 2023, vraag 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS vertelde u symptomen van zowel diabetes als tuberculose te hebben, maar nooit definitieve testresultaten te hebben ontvangen. U legde geen medische documenten neer. U bevestigde dat u zich in staat voelde om uw asielmotieven uiteen te zetten (notities persoonlijk onderhoud dd. 16 maart 2023 (verder 'notities'), p. 2-3). Hieruit kan niet worden afgeleid dat uw lichamelijke toestand u ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin formuleerde u of uw raadsheer enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Bij de aanvang verklaarde u zich goed te voelen (notities, p. 2). U werd gewezen op de mogelijkheid om pauzes te vragen (notities, p. 4). Ook bij de afloop van het persoonlijk onderhoud bevestigde u in staat te zijn geweest uw asielmotieven uiteen te zetten alsook de vragen goed te hebben begrepen (notities, p. 21). In het kader van onderhavige procedure kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees heeft voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer bepaald kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor de familie van H. O.

In dit verband wordt vooreerst verwezen naar bepaalde gedragingen die nefast zijn voor uw algemene geloofwaardigheid en haaks staan op de ernst van de door u geponeerde vrees. Zo maakte u in Europa gebruik van **valse documenten**. Volgens de Spaanse migratiedienst Comisaría General de Extranjería y Fronteras verliep uw verblijfsrecht op 1 december 2008. De verblijfskaart op uw naam, met nummer XXXXXXXXXX en vervaldatum 30 november 2012, behoorde in werkelijkheid toe aan een Marokkaanse vrouw (zie administratief dossier – mailverkeer tussen de Belgische en Spaanse migratiediensten dd. 12 mei 2020). Volgens uw verklaringen verliep uw verblijfsrecht in Spanje niet in 2008, maar pas in 2012 (notities, p. 5). Verder wordt vastgesteld dat u op 8 februari 2018 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zeven jaren en een geldboete van driemaal duizend euro omwille van uw **medeplichtigheid aan mensenhandel** (arrest nr. C/157/2018, p. 9). U werd schuldig bevonden op basis van de gelijklopende en geloofwaardige verklaringen van de slachtoffers, die verder werden ondersteund door de resultaten van het telefonieonderzoek, de onderlinge telefonische contacten, de zendmastbepalingen en het fotografisch bewijsmateriaal. Het Hof van Beroep van Antwerpen oordeelde dan ook dat u "een leidend persoon van de internationaal vertakte criminele organisatie van mensensmokkelaars in België was [...]" (arrest nr. C/157/2018, p. 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS haalde u geen elementen aan die u vrijstelden van uw individuele verantwoordelijkheid bij de door u gepleegde feiten. Integendeel, tot op heden weigert u verantwoordelijkheid op te nemen voor de feiten waarvoor u werd veroordeeld. U stelde spontaan dat: "ik zei tegen de politie dat ik die meisjes eigenlijk niet kende. Ik wist niet dat het een misdaad was om hen te helpen. Ze gaven me dan 7 jaar gevangenisstraf" (notities, p. 13). Tijdens het proces had u de uw tenlastegelegde feiten eveneens ontkend. Het Hof kan dan ook worden bijgetreden in hun bemerking dat uw verklaringen hieromtrent "volstrekt ongeloofwaardig" zijn (arrest nr. C/157/2018, p. 18). **Er kan slechts worden vastgesteld dat u onwaarachtige verklaringen aflegde tijdens zowel uw gerechtelijke procedure als asielpcedure.**

Zowel de ernst als geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten wordt verder ondermijnd door uw **laattijdige asielaanvraag**. In 2012 arriveerde u in België. Op 28 augustus 2012 kreeg u van de Politie Brussel Hoofdstad-Elsene een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien u niet over geldige identiteits- of verblijfsdocumenten beschikte. U bleef in België en wijdde zich aan het verdienen van grof geld via mensensmokkel, waarvoor u in 2018 werd veroordeeld. Datzelfde jaar werd uw mededader H. O. vermoord in Nigeria en werd u door haar familie verantwoordelijk geacht. Vanaf 2021 werden drie van uw verwanten in Nigeria vermoord omwille van uw betrokkenheid bij het prostitutienetwerk. Toch verzocht u pas internationale bescherming op 13 februari 2023, nadat u door een terugkeerbegeleider werd gewezen op de mogelijkheid van een deportatie naar Nigeria bij uw strafeinde op 18 december 2023 (rapport DID

dd. 2 februari 2023). Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, stelde u eerst niet op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van internationale bescherming. Daarna zou u zowel in 2020 als 2022 asiel hebben willen aanvragen, maar daartoe niet de mogelijkheid hebben gekregen (notities, p. 19). Aangezien er geen documenten worden neergelegd en u reeds eerder onwaarachtige verklaringen aflegde, kunnen uw verklaringen hieromtrent maar moeilijk worden aangenomen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich, indien zij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Aldus staat uw laattijdige asielaanvraag haaks op de ernst van uw beweerde terugkeervrees.

Evenmin was u in staat uw vrees voor de familie van H. O. te staven met coherente, consistente en nauwkeurige verklaringen. **Er dient te worden opgemerkt dat u zich zeer laattijdig beriep op dit asielmotief.** In uw schriftelijke verklaringen van 1 juli 2020 maakte u zelfs geen gewag van een vrees voor vervolging. Op de vraag omwille van welke redenen u niet naar Nigeria kan terugkeren, antwoordde u: "have no future, job or family there (doesn't know if grandmother is still alive)" (vrije vertaling: "[ik] heb geen toekomst, job of familie daar ([ik] weet niet of [mijn] grootmoeder nog in leven is)") (IBZ questionnaire (prison) dd. 1 juli 2020, vraag 9). Er kan moeilijk worden aangenomen dat u geen melding maakte van H.'s familie, aangezien zij u reeds sinds 2018 ervan beschuldigden verantwoordelijk te zijn voor haar dood. In 2021 en 2022 werd u ingelicht dat H.'s familie uit wraak twee van uw verwanten had vermoord. Toch repte u daarover geen woord in uw gesprek van 27 januari 2023 met een DVZ-terugkeerbegeleider. Er werd genoteerd dat "mevrouw J. verklaart dat zij asiel wilt aanvragen. Mevrouw J. verklaart dat haar leven, door de aanwezigheid van de terreurorganisatie Boko Haram, in Nigeria in gevaar is. Daarenboven verklaart zij dat haar 2 kinderen in Spanje verblijven en dat een repatriëring haar de kans ontnemt om haar kinderen fysiek te zien" (rapport DID dd. 2 februari 2023). Er kan geenszins worden aangenomen dat u zou verwijzen naar een algemene vrees voor Boko Haram, terwijl u tegelijkertijd een persoonlijke vrees heeft voor wraakmoord vanwege de familie van H. O.. U werd daarmee geconfronteerd en kon slechts stellen dat u uw volledige verhaal wou vertellen tijdens uw persoonlijk onderhoud (notities, p. 19). Dit verklaart nog niet waarom u in het korte gesprek wel verwees naar een terreurorganisatie, maar niet naar uw interpersoonlijk conflict dat tot meerdere wraakmoorden had geleid.

Over dit conflict legde u bovendien uitsluitend vage, lacunaire en inconsistente verklaringen af. U slaagde er niet in aan te tonen dat H. O. niet meer in leven is, dat zij gedood was geweest in opdracht van de drie slachtoffers van haar prostitutienetwerk, dat de eigenlijke moord uitgevoerd was geweest door zogenaamde 'cultjongens', dat u daarvoor verantwoordelijk wordt geacht en dat uw foto onder deze cultjongens werd verspreid. Zo kon u niets vertellen over de briefjes die bij de moordslachtoffers werden gevonden, over de redenen dat u verantwoordelijk wordt geacht voor de moord op H., en over de betrokken cultgroep. U kon uw persoonlijke vervolging niet staven met uitgebreide en nauwkeurige verklaringen (notities, p. 15-16). Verder werd geen begin van bewijs neergelegd, zoals (foto's van) de briefjes die bij elke moord werden achtergelaten, politieverslagen of nieuwsartikels. Nochtans zou H. langs de kant van de weg zijn gewurgd terwijl "mensen in de buurt het zagen gebeuren" (notities, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat een zodanig publieke moord geen aanleiding gaf tot politiebetrokkenheid of media-aandacht. U legde geen nieuwsartikels neer van de moorden op H. O., M. S...d..., J. S. O. of J. F. E. Evenmin werden resultaten gevonden via de zoekmachine Google (zie schermafbeeldingen in blauwe map 'landeninformatie'). Er kan moeilijk worden aangenomen dat geen van de moorden in de media is verschenen, zeker aangezien ze alle vier plaatsvonden in de publieke ruimte van een grote stad en bij minstens één van de moorden meerdere getuigen aanwezig waren. U had hiervoor geen verklaring (notities, p. 16-17). In verband met de mogelijkheid op nationale bescherming kon u niet vertellen of er politieaangifte was gedaan van (één van) de vier moorden (notities, p. 15-17). Tot zover zijn de wraakmoorden niet meer dan een blote bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd door een aantal tegenstrijdigheden. Tijdens uw interview met een medewerker van de Dienst Vreemdelingen zaken vertelde u dat de vrouw van uw oom in 2020 vermoord werd (vragenlijst CGVS dd. 24 februari 2023, vraag 3.5). Een maand later stelde u dat uw ooms vrouw, M. S...t..., in 2021 werd gedood (notities, p. 14). Bij confrontatie onderbrak u de dossierbehandelaar en situeerde u de moord op M. S...t... in de periode 2020-2021 (notities, p. 18). In verband met uw neef S. vertelde u dat hij in februari 2021 gedood was geweest (vragenlijst CGVS dd. 24 februari 2023, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud sprak u dan weer over eind 2022 (notities, p. 14). Bij confrontatie ontkende u een bepaalde maand te hebben vermeld en enkel te hebben gezegd dat u het nieuws recent had vernomen (notities, p. 18-19). In het door u neergelegde overlijdensbericht wordt gewag gemaakt van een derde datum, namelijk 28 juni 2022. Opmerkelijk genoeg zou zijn begrafenis pas een half jaar later hebben plaatsgevonden, op 11 januari 2023. U kon dit vraagstuk niet ophelderen (notities, p. 18). In het overlijdensbericht wordt verder gesteld dat S. 28 jaar is geworden met de

vermelding van de periode 1995-2023, terwijl daaronder eveneens wordt vermeld dat hij geboren is in 1995 en overleed op 28 juni 2022. Hij kan ten tijde van zijn overlijden aldus onmogelijk 28 jaar zijn geweest (map 'documenten' – stuk 1).

Er dient te worden besloten dat u uw interpersoonlijk conflict met de familie van H. O. niet kon staven met gedetailleerde, geconcretiseerde en consistente verklaringen. Daarnaast staat uw eigen gedrag haaks op de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Bij de andere redenen die uw terugkeer naar Nigeria belemmeren, wees u nog naar het feit dat in 1995 op uw school in Benin City problemen waren met **moorden, verkrachtingen en culten** (notities, p. 7). Deze situatie houdt echter geen verband met de redenen waarom u uw herkomstland een jaar later verliet. U stelde immers meermaals dat u besloot naar Europa te reizen omdat u in Nigeria geen familie of werk had (notities, p. 6, 8, 14). De feiten dateren bovendien van 28 jaren geleden. Deze vrees is aldus onvoldoende actueel en ernstig. Verder verwees u nog naar de aanwezigheid van **Boko Haram, kidnappers en verkrachters** (notities, p. 14). Naast de familie van H. kan u echter geen concrete personen of groepen aanstippen die u persoonlijk zouden viseren (notities, p. 20). Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is nochtans determinerend om als vluchteling te worden erkend. In verband met uw **gebrek aan familie** in Nigeria (notities, p. 13-14, 20), wordt opgemerkt dat u een volwassen vrouw bent die voldoende zelfredzaam was om illegaal naar Europa te reizen en aldaar jarenlang te wonen en werken. Er kan dus niet worden ingezien waarom u in uw thuisland niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien. Ook het feit dat uw kinderen in Spanje wonen (notities, p. 13, 20), houdt geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming. Voor een vraag tot gezinshereniging zou u zich tot de relevante Spaanse instanties moeten wenden.

U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De zes **documenten** die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen voornoemde vaststellingen niet wijzigen.

Het overlijdensbericht van J. S. O. werd hogerop reeds besproken. De kopieën van de overlijdensberichten van twee van uw familieleden (map 'documenten' – stukken 1-2) kunnen niet aantonen dat zij vermoord werden door cultjongens in opdracht van H.'s familie noch dat u de oorzaak bent van deze wraakmoorden. De stukken an sich hebben niet het vermogen om een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Het Spaans familieboekje op naam van u en uw partner J. C. O., de Spaanse verblijfsvergunning van uw dochter J. V. en de Spaanse identiteitskaart van uw partner J. C. (ibidem – stukken 3, 4, 5) staven uw verklaringen omtrent jullie verblijf aldaar. Dit element wordt niet betwist, maar houdt evenmin verband met uw terugkeervrees.

Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met het document van de Leerwinkel Brussel (ibidem – stuk 6). Uit het feit dat u Nederlandse lessen volgt, kan geen gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade worden afgeleid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiaire beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele

bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aanvoert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het recht op een eerlijk proces, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de onderzoeksplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het fair play-beginsel, van de redelijke termijn en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster werkt dit middel als volgt uit:

"IV.1. Inbreuk op actieve onderzoeksplicht

1.

De zorgvuldigheidsplicht verlangt van administratieve overheden dat zij beslissingen op zorgvuldige wijze voorbereiden. De feitelijke juridische aspecten van het dossier moeten duidelijk worden onderzocht zodat de bevoegde administratieve overheid met kennis van zaken kan beslissen.

In principe moet zij uit eigen beweging de nodige informatie vergaren, of er voor zorgen dat die haar wordt bezorgd, en deze op haar juistheid toetsen.

Indien deze onderzoeksplicht naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM niet wordt nageleefd, wordt een procedurele schending aangevoerd.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM heeft de overheid de plicht om elke grief van een persoon die deze vrees uit aan 'een onafhankelijk en rigoureuus onderzoek te onderwerpen.

Het EHRM stelt ook dat de onderzoeksplicht van de overheid start zodra een vreemdeling de vrees om te worden mishandeld of te worden gefolterd bij terugzending heeft geuit.

Het is onmogelijk voor verzoeker om de dossiers bij o.a. de organisatie op te vragen. Dit mag trouwens niet gevraagd worden van de verzoeker. Het is integendeel verweerster die dit dient te onderzoeken.

uit de UNHCR "Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention 1951 relative au statut de réfugiés, 2003" volgt dat de bewijslast bij de asielinstanties ligt en dat het niet aan de asielzoeker is om aan te tonen dat hij niet moet worden uitgesloten.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees er in het verleden al op dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund.

Er dient samengevat te worden vastgesteld dat verweerster een positieve onderzoeksplicht heeft, welke veel verder gaat dan het onderzoek dat verweerster in casu heeft gepleegd.

2.

Het is bijgevolg de taak van verzoekster om het nodige onderzoek te doen.

Concreet haalde verzoekster aan dat zij vrees heeft voor représailles wanneer zij zou dienen terug te keren.

Meer bepaald leidde verzoekster dit af uit het feit dat verschillende personen reeds werden vermoord in het thuisland en deze moorden telkens werden vergezeld van een briefje, waarin duidelijk staat bepaald dat dit gebeurde uit wraak.

3.

Gelet op haar detentie, is het uiteraard zeer moeilijk voor concluante om zelf bewijzen hiervan te voorzien. Zij kon wel de overlijdensberichten voorleggen van de personen die haar inziens zijn vermoord.

De verweerster stelt dat deze verklaringen niet geloofwaardig zijn, omdat verzoekster geen bewijs kan voorleggen van deze briefjes, een google-zoektocht dit niet naar boven brengt en verzoekster niet volledig accuraat is met de data.

Wat betreft de briefjes is het uiteraard onmogelijk voor verzoekster om hiervan dergelijk bewijs voor te leggen. Uiteraard heeft verzoekster als derde in een moorddossier geen mogelijkheid tot inzage in dergelijk dossier, laat staan als gedetineerde in een land op duizenden kilometers van de gepleegde feiten.

Wat betreft de data is het uiteraard ook zo dat verzoekster dergelijke informatie diende te vernemen via bronnen in het thuisland en zij zelf niet actueel één en ander kan volgen. Volledig onterecht gaat verweerster hieruit afleiden dat verzoekster leugenachtig zou zijn. Dit klopt echter niet. Zelfs indien verzoekster een volledig verhaal zou verzinnen hebben, zou het toch uiterst onlogisch zijn dat zij verschillende data opgeeft van bepaalde specifieke gebeurtenissen?

Wat betreft het feit dat hiervan niets is terug te vinden op google. Het is uiteraard moeilijk in te beelden dat Strafdossiers uit Nigeria met naam en toenaam van de slachtoffers op google zouden terug te vinden zijn.

De motivatie van verweerster toont duidelijk aan dat zij niet zelf het nodige gedaan heeft tot onderzoek van de feiten. Louter een snelle google-zoektocht is uiteraard niet voldoende. Verweerster toont nergens aan dat zij onderzoek heeft gedaan naar de overlijdens van de personen, waarvan verzoekster nochtans de overlijdensberichten kon voorleggen.

In die zin is er duidelijk een inbreuk op de actieve onderzoeksplicht.

4.

Eveneens is er een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel en fair-playbeginsel: door te verwachten dat verzoekster tijdens haar detentie meer bewijzen kan voortbrengen dan verweerster, welke een instantie is, net bestaande om de vrees te onderzoeken, neemt zij een onzorgvuldige beslissing in het nadeel van verzoekster.

Eveneens is er inbreuk op het motiveringsbeginsel, in samenhang met bovenstaande inbreuken.

Zo gaat verweerster stellen dat de verklaringen van verzoekster hoogst ongeloofwaardig zijn, ook omdat zij bepaalde feiten zou ontkend hebben in het correctioneel dossier. Uiteraard gaat het hier om twee verschillende dingen. Louter het feit dat verzoekster zich juridisch heeft verdedigd in een strafprocedure met maar liefst zeven jaar gevangenis als risico, houdt uiteraard niet in dat verzoekster leugenachtig zou zijn in haar verklaringen tot aanvraag van asiel.

Ook uit het feit dat verzoekster pas in 2023 asiel zou hebben aangevraagd, terwijl zij al langere tijd in Europa zou verbleven hebben, kunnen geen rechten geput worden.

Verzoekster werd voordien nooit opgesloten m. o. o. repatriëring. Pas wanneer zij te weten kwam dat het risico op repatriëring wel degelijk bestond, heeft zij asiel aangevraagd. Verweerster kan verzoekster moeilijk verwijten niet eerder asiel aan te vragen, wanneer zij nooit eerder het risico liep ook werkelijk te worden gerepatriëerd."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddeorde om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Verzoekster stelt dat de verwerende partij faalde in de onderzoeksplicht.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste

lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij tekort schoot in de onderzoeksplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaden te stellen. Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoekster toont op geen enkele wijze concreet aan hoe de verwerende partij tekort schoot in de voorstaande beginselen inzake de bewijslast, samenwerkingsplicht en individueel onderzoek van

verzoeksters verzoek om internationale bescherming. De loutere opsomming van algemene rechtsbeginselen zonder concreet te duiden op welke wijze één of meerdere beginselen werden geschonden is geen dienstig verweer.

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te schorsen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal slechts kan bevestigen, hervormen of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoekster met haar voormelde vraag voorbij aan de inhoud van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster niet *in concreto* uiteenzet of aannemelijk maakt op welke wijze het recht op een eerlijk proces, het beginsel van de *fair play* en de redelijke termijn te dezen door de verwerende partij en in de bestreden beslissing met de voeten zouden zijn getreden.

Derhalve wordt de schending van de voormelde beginselen door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd en uiteengezet.

2.3.6. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en houdt geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Verder is het pas op het ogenblik dat aan verzoekster daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.8. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 13 van het EVRM *in casu* geschonden zou zijn. De Raad is van oordeel dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling. Verzoekster heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing aan de Raad voor te leggen en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.3.9. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te

verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.10.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Nigeria, slachtoffer te worden van wraakmoorden. Zij zou namelijk verantwoordelijk geacht worden voor de moord op H. O. – een mededader van de mensensmokkel waarvoor verzoekster in 2018 in België werd veroordeeld – door haar familie. Drie familieleden van verzoekster zouden in dit verband reeds vermoord geweest zijn door cultjongeren in opdracht van H. O.'s familie.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Ten eerste (I) kan, omwille van verschillende redenen, geen geloof worden gehecht aan verzoeksters persoonlijke vrees voor de familie van H. O. Vooreerst (i) verwijst de commissaris-generaal naar bepaalde gedragingen van verzoekster die nefast zijn voor haar algemene geloofwaardigheid en haaks staan op de ernst van de door haar geponeerde vrees. Zo (a) maakte zij in Europa gebruik van valse documenten. Voorts (b) werd verzoekster in België veroordeeld omwille van haar medeplichtigheid aan mensenhandel, maar ontkende zij de haar tenlastegelegde feiten tijdens het proces en weigerde zij ook haar verantwoordelijkheid op te nemen voor de feiten waarvoor zij werd veroordeeld. De commissaris-generaal besluit in dit verband dat verzoekster zowel tijdens haar gerechtelijke procedure als tijdens haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming onwaarachtige verklaringen aflegde. Tevens (c) worden zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten ondermijnd door haar laattijdig verzoek om internationale bescherming. Daarnaast (ii) was verzoekster niet in staat haar vrees voor de familie van H. O. te staven met coherente, consistente en nauwkeurige verklaringen. In de eerste plaats (a) merkt de commissaris-generaal op dat zij zeer laattijdig beroep deed op dit vluchtmotief. Verder (b) legt zij over dit conflict bovendien uitsluitend vage, lacunaire en inconsistente verklaringen af. Ten tweede (II) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster ook niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen met de andere door haar opgeworpen redenen waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria, zijnde moorden, verkrachtingen en culten, Boko Haram, kidnappers en verkrachtingen, gebrek aan familie in Nigeria en het feit dat haar kinderen Spanje wonen. Ten slotte (III) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde, pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.10.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.10.3. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters persoonlijke vrees te worden vervolgd door de familie van H. O.

2.3.10.3.1. De Raad treedt de verwerende partij in de eerste plaats bij waar zij stelt dat bepaalde gedragingen van verzoekster nefast zijn voor haar algemene geloofwaardigheid en haaks staan op de ernst van de door haar geponeerde vrees.

2.3.10.3.1.1. Zo maakte verzoekster in Europa gebruik van valse documenten. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het bezit was van een Spaanse verblijfskaart op haar naam met vervaldatum 30 november 2012. Volgens de Spaanse migratiedienst *Comisaría General de Extranjería y Fronteras* behoorde deze verblijfskaart in werkelijkheid evenwel toe aan een Marokkaanse vrouw en verliep het verblijfsrecht van verzoekster op 1 december 2008 (administratief dossier, mailverkeer tussen de Belgische en Spaanse migratiediensten d.d. 12 mei 2020). Tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde verzoekster overigens dat haar verblijfsrecht in Spanje verliep in 2012, en niet in 2008 hetgeen niet strookt met de informatie van de Spaanse migratiedienst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5).

2.3.10.3.1.2. Vervolgens merkt de commissaris-generaal terdege op dat verzoekster, hoewel zij in België veroordeeld werd omwille van haar medeplichtigheid aan mensenhandel, de haar tenlastegelegde feiten ontkende tijdens het proces en weigerde haar verantwoordelijkheid op te nemen voor de feiten waarvoor zij werd veroordeeld. De bestreden beslissing considereert in dit verband als volgt:

“Verder wordt vastgesteld dat u op 8 februari 2018 door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van zeven jaren en een geldboete van driemaal duizend euro omwille van uw medeplichtigheid aan mensenhandel (arrest nr. C/157/2018, p. 9). U werd schuldig bevonden op basis van de gelijklopende en geloofwaardige verklaringen van de slachtoffers, die verder werden ondersteund door de resultaten van het telefonieonderzoek, de onderlinge telefonische contacten, de zendmastbepalingen en het fotografisch bewijsmateriaal. Het Hof van Beroep van Antwerpen oordeelde dan ook dat u “een leidend persoon van de internationaal vertakte criminele organisatie van mensensmokkelaars in België was [...]” (arrest nr. C/157/2018, p. 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS haalde u geen elementen aan die u vrijstelden van uw individuele verantwoordelijkheid bij de door u gepleegde feiten. Integendeel, tot op heden weigert u verantwoordelijkheid op te nemen voor de feiten waarvoor u werd veroordeeld. U stelde spontaan dat: “ik zei tegen de politie dat ik die meisjes eigenlijk niet kende. Ik wist niet dat het een misdaad was om hen te helpen. Ze gaven me dan 7 jaar gevangenisstraf” (notities, p. 13). Tijdens het proces had u de uw tenlastegelegde feiten eveneens ontkend. Het Hof kan dan ook worden bijgetreden in hun bemerking dat uw verklaringen hieromtrent “volstrekt ongeloofwaardig” zijn (arrest nr. C/157/2018, p. 18). Er kan slechts worden vastgesteld dat u onwaarachtige verklaringen aflegde tijdens zowel uw gerechtelijke procedure als asielpcedure.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift hekelt verzoekster dat haar verklaringen als ongeloofwaardig worden aangemerkt omdat zij bepaalde dingen heeft ontkend tijdens de strafprocedure. Zij meent dat het hier gaat om twee verschillende dingen. Dat zij zich juridisch verdedigde in een strafprocedure waarin er zeven jaar gevangenisstraf boven haar hoofd ging, houdt volgens haar immers niet in dat zij leugenachtig zou zijn in haar verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekster, die door het hof van beroep te Antwerpen op 8 februari 2018 werd veroordeeld tot (onder meer) een gevangenisstraf van zeven jaar omwille van haar medeplichtigheid aan mensenhandel, tijdens dit proces de haar tenlastegelegde feiten ontkende. Zelfs indien het ontkennen van de haar tenlastegelegde feiten tijdens het strafproces kaderde binnen haar verdediging, blijkt uit het voorgaande dat verzoekster er niet voor terugdeinst onwaarachtige verklaringen af te leggen. Nog daargelaten deze vaststelling dient te worden opgemerkt dat verzoekster ook in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, geen elementen aanhaalde die haar vrijstellen van haar individuele verantwoordelijkheid bij de door haar gepleegde feiten en, integendeel, nog steeds weigerde haar verantwoordelijkheid op te nemen voor de zware feiten waarvoor zij definitief is veroordeeld.

De Raad beaamt dan ook dat verzoekster zowel tijdens de gerechtelijke procedure als tijdens de procedure om internationale bescherming onwaarachtige verklaringen aflegde, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid niet ten dienste komt.

2.3.10.3.1.3. Daarenboven worden zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten ondermijnd door haar toch wel erg laattijdig verzoek om internationale bescherming. In dit verband stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing het volgende:

“Zowel de ernst als geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten wordt verder ondermijnd door uw laattijdige asielaanvraag. In 2012 arriveerde u in België. Op 28 augustus 2012 kreeg u van de Politie Brussel Hoofdstad-Elsene een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien u niet over geldige identiteits- of verblijfsdocumenten beschikte. U bleef in België en wijdde zich aan het verdienen van grof geld via mensensmokkel, waarvoor u in 2018 werd veroordeeld. Datzelfde jaar werd uw mededader H. O. vermoord in Nigeria en werd u door haar familie verantwoordelijk geacht. Vanaf 2021 werden drie van uw verwanten in Nigeria vermoord omwille van uw betrokkenheid bij het prostitutienetwerk. Toch verzocht u pas internationale bescherming op 13 februari 2023, nadat u door een terugkeerbegeleider werd gewezen op de mogelijkheid van een deportatie naar Nigeria bij uw strafeinde op 18 december 2023 (rapport DID dd. 2 februari 2023). Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, stelde u eerst niet op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van internationale bescherming. Daarna zou u zowel in 2020 als 2022 asiel hebben willen aanvragen, maar daartoe niet de mogelijkheid hebben gekregen (notities, p. 19). Aangezien er geen documenten worden neergelegd en u reeds eerder onwaarachtige verklaringen aflegde, kunnen uw verklaringen hieromtrent maar moeilijk worden aangenomen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die, uiteindelijk, internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich, indien zij daadwerkelijk nood heeft aan bescherming, zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Aldus staat uw laattijdige asielaanvraag haaks op de ernst van uw beweerde terugkeervrees.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier en verzoekster voert ter weerlegging hiervan geen dienstige argumenten aan.

De Raad benadrukt in dit verband dat van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij of zij zo snel mogelijk na het ontstaan van de problemen die daartoe aanleiding geven – en niet pas wanneer de kans op repatriëring ontstaat – een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoekster naliet dit te doen, danig lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen en daartoe overigens pas overging nadat zij door een terugkeerbegeleider werd gewezen op de mogelijkheid van een deportatie naar Nigeria bij haar strafeinde op 18 december 2023, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt, overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

2.3.10.3.2. Bovendien en bovenal beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster niet in staat is haar vrees voor de familie van H. O. te staven met coherente, consistente en nauwkeurige verklaringen.

2.3.10.3.2.1. In de eerste plaats merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat verzoekster zeer laattijdig beroep deed op het vluchtmotief aangaande de familie van H. O. die wraak op haar zou willen nemen. De commissaris-generaal overweegt in dit verband terdege als volgt:

“In uw schriftelijke verklaringen van 1 juli 2020 maakte u zelfs geen gewag van een vrees voor vervolging. Op de vraag omwille van welke redenen u niet naar Nigeria kan terugkeren, antwoordde u: “have no future, job or family there (doesn’t know if grandmother is still alive)” (vrije vertaling: “[ik] heb geen toekomst, job of familie daar ([ik] weet niet of [mijn] grootmoeder nog in leven is)”) (IBZ questionnaire (prison) dd. 1 juli 2020, vraag 9). Er kan moeilijk worden aangenomen dat u geen melding maakte van H.’s familie, aangezien zij u reeds sinds 2018 ervan beschuldigden verantwoordelijk te zijn voor haar dood. In 2021 en 2022 werd u ingelicht dat H.’s familie uit wraak twee van uw verwanten had vermoord. Toch repte u daarover geen woord in uw gesprek van 27 januari 2023 met een DVZ-terugkeerbegeleider. Er werd genoteerd dat “mevrouw J. verklaart dat zij asiel wilt aanvragen. Mevrouw J. verklaart dat haar leven, door de aanwezigheid van de terreurorganisatie Boko Haram, in Nigeria in gevaar is. Daarenboven verklaart zij dat haar 2 kinderen in Spanje verblijven en dat een repatriëring haar de kans ontnemt om haar kinderen fysiek te zien” (rapport DID dd. 2 februari 2023). Er kan geenszins worden aangenomen dat u zou verwijzen naar een algemene vrees voor Boko Haram, terwijl u tegelijkertijd een persoonlijke vrees heeft voor wraakmoord vanwege de familie van H. O.. U werd daarmee geconfronteerd en kon slechts stellen dat u uw volledige verhaal wou vertellen tijdens uw persoonlijk onderhoud (notities, p. 19). Dit verklaart nog niet waarom u in het korte gesprek wel verwees naar een terreurorganisatie, maar niet naar uw interpersoonlijk conflict dat tot meerdere wraakmoorden had geleid.”

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven.

2.3.10.3.2.2. Verder legt verzoekster over het beweerde conflict met de familie van H. O. bovendien uitsluitend vage, lacunaire en inconsistente verklaringen af en slaagt zij er niet in enig begin van bewijs in dit verband voor te leggen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, slaagde verzoekster er niet in aan te tonen dat H. O. niet meer in leven was, dat zij gedood werd in opdracht van drie slachtoffers van haar prostitutienetwerk, dat de eigenlijke moord werd uitgevoerd door 'cultjongens', dat zij daarvoor verantwoordelijk werd geacht en dat haar foto door de 'cultjongens' werd verspreid.

De Raad stelt, samen met de commissaris-generaal, vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal haar persoonlijke vervolging geenszins kon staven met uitgebreide en nauwkeurige verklaringen. Zo was zij niet in staat om enige verklaringen af te leggen over de briefjes die bij de moordslachtoffers werden gevonden, over de redenen waarom zij verantwoordelijk wordt geacht voor de moord op H. en over de betrokken cultgroep (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 15-16). In verband met de mogelijkheid op nationale bescherming kon zij ook niet vertellen of er politieaangifte was gedaan van (één van) de vier moorden (*ibid.*, p. 15-17).

Verder worden verzoeksters verklaringen over het conflict met de familie H. O. gekenmerkt door enkele opvallende tegenstrijdigheden, wat de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt. De bestreden beslissing overweegt in dit verband op pertinente wijze het volgende:

"Tijdens uw interview met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat de vrouw van uw oom in 2020 vermoord werd (vragenlijst CGVS dd. 24 februari 2023, vraag 3.5). Een maand later stelde u dat uw ooms vrouw, M. S...t..., in 2021 werd gedood (notities, p. 14). Bij confrontatie onderbrak u de dossierbehandelaar en situeerde u de moord op M. S...t... in de periode 2020-2021 (notities, p. 18). In verband met uw neef S. vertelde u dat hij in februari 2021 gedood was geweest (vragenlijst CGVS dd. 24 februari 2023, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud sprak u dan weer over eind 2022 (notities, p. 14). Bij confrontatie ontkende u een bepaalde maand te hebben vermeld en enkel te hebben gezegd dat u het nieuws recent had vernomen (notities, p. 18-19). In het door u neergelegde overlijdensbericht wordt gewag gemaakt van een derde datum, namelijk 28 juni 2022. Opmerkelijk genoeg zou zijn begrafenis pas een half jaar later hebben plaatsgevonden, op 11 januari 2023. U kon dit vraagstuk niet ophelderen (notities, p. 18). In het overlijdensbericht wordt verder gesteld dat S. 28 jaar is geworden met de vermelding van de periode 1995-2023, terwijl daaronder eveneens wordt vermeld dat hij geboren is in 1995 en overleed op 28 juni 2022. Hij kan ten tijde van zijn overlijden aldus onmogelijk 28 jaar zijn geweest (map 'documenten' – stuk 1)."

Deze tegenstrijdigheden vinden allen steun in het administratief dossier, hebben betrekking op essentiële elementen uit het voorgehouden asielrelaas en doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Verzoekster slaagt er geenszins in deze tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Zij doet dit alvast niet met het nietszeggend betoog dat indien zij een volledig verhaal zou hebben verzonnen het onlogisch zou zijn dat ze verschillende data opgeeft van bepaalde specifieke gebeurtenissen.

De Raad merkt verder op dat van een persoon die vreest te worden vervolgd bij terugkeer naar zijn of haar land van herkomst en daarom om internationale bescherming verzoekt, mag worden verwacht dat hij of zij interesse toont in de door hem of haar voor de asielinstanties aangehaalde problemen, in de zin dat hij of zij zich informeert over het verloop en de evolutie van deze problemen. Waar zij oppert dat ze informatie diende te vernemen via bronnen in het thuisland en zelf, gezien haar detentie, niet het een en ander kan opvolgen, stipt de Raad vooreerst aan dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nog in contact staat met haar partner C. O. J. en haar nicht F. die zij meermaals contacteerde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Er kan verder van verzoekster worden verwacht dat, indien zij merkt dat er haar tegenstrijdige data worden doorgegeven, zij hiernaar doorvraagt tot zij een coherent en gedetailleerd overzicht heeft van de problemen. Voorts doet het gegeven dat verzoekster over deze problemen zou gehoord hebben via derden, geen afbreuk aan het feit dat van haar, als verzoeker om internationale bescherming, kan verwacht worden dat zij op coherente en gedetailleerde wijze kan vertellen over de ten berde gebrachte vervolgingsfeiten, zij het op basis van wat derden haar hebben verteld, *quod non in casu*. Zij wordt in haar procedure om internationale bescherming en de beroepsprocedure ook bijgestaan door een advocaat, zodat zij zich niet kan verschuilen achter haar detentie om informatie te vergaren. Evenwel slaagt verzoekster er tot op heden niet in enig begin van bewijs neer te leggen aangaande de vermeende problemen met de familie van H. O. De Raad herhaalt

dat verzoekster verklaarde nog in contact te staan met familieleden. Ofschoon deze niet meer in Nigeria wonen, was het wel via hen dat zij de problemen in Nigeria vernam. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij via de betreffende familieleden bewijsstukken zou trachten te bekomen. Waar verzoekster in dit verband wijst op het feit dat zij twee overlijdensberichten neerlegde van J. S. O. en J. F. E., stelt de Raad dat deze berichten op zich niet vermogen aan te tonen dat deze personen vermoord werden door cultjongens in opdracht van H.'s familie, noch dat verzoekster de oorzaak zou zijn van de beweerde wraakmoorden. Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de bovenvermelde vaststellingen over het overlijdensbericht van J. S. O. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing verder terecht op dat verzoekster geen (foto's van de) briefjes die bij elke moord werden achtergelaten, politieverslagen of nieuwsartikels heeft neergelegd. Gezien verzoeksters verklaringen dat H. langs de kant van de weg zou zijn gewurgd terwijl mensen in de buurt het zagen gebeuren (*ibid.*, p. 15), is het weinig aannemelijk dat een zodanig publieke moord geen aanleiding zou hebben gegeven tot politiebetrokkenheid of media-aandacht. Wat betreft het niet voorleggen van (foto's van) de briefjes die bij elke moord werden achtergelaten en eventuele politieverslagen, stelt verzoekster in het verzoekschrift dat het onmogelijk is om dit voor te leggen, daar zij als derde in een moorddossier geen mogelijkheid tot inzage heeft. De Raad merkt op dat drie van de vier slachtoffers van de beweerde wraakmoorden familieleden waren van verzoekster. Verzoekster staat, zo weze herhaald, nog in contact met familieleden die weliswaar niet meer in Nigeria wonen maar via wie zij wel de problemen in Nigeria vernam. Er kan dan ook verwacht worden dat zij via hen stukken zou trachten te bekomen uit de moorddossiers, of minstens dat zij via hen informatie zou trachten bekomen over de inhoud van deze moorddossiers, wat zij – gelet op het gegeven dat zij niet eens weet of er aangifte werd gedaan – klaarblijkelijk niet heeft gedaan. Los van eventuele moeilijkheden om officiële stukken te vergaren, legt verzoekster ook geen enkel nieuwsbericht neer van de beweerde wraakmoorden. Evenmin werden door de commissaris-generaal resultaten gevonden via de zoekmachine *Google* (administratief dossier, map landeninformatie). Er kan moeilijk worden aangenomen dat over geen van deze moorden in de media zou zijn bericht, zeker aangezien ze alle vier plaatsvonden in de publieke ruimte van een grote stad en bij minstens één van de moorden meerdere getuigen aanwezig waren. Waar zij stelt dat de verwerende partij, met een loutere snelle *Google*-zoektocht, zelf niet het nodige heeft gedaan om de overlijdens van deze personen, waarvan zij nochtans de overlijdensberichten kon voorleggen, te onderzoeken, benadrukt de Raad vooreerst dat de bewijslast in essentie op de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Met het voorgaande betoog doet verzoekster geen afbreuk aan het feit dat gezien de door haar omschreven aard van de vermeende moorden, er geen media-aandacht zou gegeven zijn aan deze gebeurtenissen en dat zij geen enkel nieuwsartikel in dit verband heeft neergelegd. Hoewel verzoekster enigszins kan gevolgd worden dat dergelijke nieuwsartikelen niet gevonden zullen worden op basis van een zoekopdracht met de naam van de slachtoffers, merkt de Raad op dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Meer algemeen wordt verwezen naar wat *in fine* onder overweging 2.3.2. in verband met de bewijslast en samenwerkingsplicht is uiteengezet. De Raad stipt bovendien in dit verband aan dat het overlijden van deze personen op zich niet *per se* betwist wordt, doch wel dat zij het gevolg zijn van wraakmoorden zoals door verzoekster omschreven. De motivering van de bestreden beslissing, met inbegrip van het motief aangaande de overlijdensberichten, moet als geheel worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de wraakmoorden en het voorgehouden asielaanvraag. Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat er in de bestreden beslissing onterecht verwacht wordt dat zij tijdens haar detentie meer bewijzen kan voorleggen dan de verwerende partij, die net als taak heeft om haar vrees te onderzoeken en zijn de wraakmoorden niet meer dan een blote bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt.

De Raad besluit, gezien het bovenvermelde, dat verzoekster er niet in slaagt haar vermeende vrees omwille van een interpersoonlijk conflict met de familie van H. O. te staven met geloofwaardige verklaringen, noch met enig begin van bewijs.

2.3.10.4. Wat betreft de door verzoekster tijdens de administratieve procedure opgeworpen redenen waarom zij niet naar Nigeria terug kan, oordeelt de commissaris-generaal terdege het volgende:

“Bij de andere redenen die uw terugkeer naar Nigeria belemmeren, wees u nog naar het feit dat in 1995 op uw school in Benin City problemen waren met moorden, verkrachtingen en culten (notities, p. 7). Deze situatie houdt echter geen verband met de redenen waarom u uw herkomstland een jaar later verliet. U stelde immers meermaals dat u besloot naar Europa te reizen omdat u in Nigeria geen familie of werk had (notities, p. 6, 8, 14). De feiten dateren bovendien van 28 jaren geleden. Deze vrees is aldus onvoldoende

actueel en ernstig. Verder verwees u nog naar de aanwezigheid van Boko Haram, kidnappers en verkrachters (notities, p. 14). Naast de familie van H. kan u echter geen concrete personen of groepen aanstippen die u persoonlijk zouden viseren (notities, p. 20). Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is nochtans determinerend om als vluchteling te worden erkend. In verband met uw gebrek aan familie in Nigeria (notities, p. 13-14, 20), wordt opgemerkt dat u een volwassen vrouw bent die voldoende zelfredzaam was om illegaal naar Europa te reizen en aldaar jarenlang te wonen en werken. Er kan dus niet worden ingezien waarom u in uw thuisland niet in uw levensonderhoud zou kunnen voorzien. Ook het feit dat uw kinderen in Spanje wonen (notities, p. 13, 20), houdt geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming. Voor een vraag tot gezinshereniging zou u zich tot de relevante Spaanse instanties moeten wenden.”

Verzoekster laat ook deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat deze bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, onverminderd overeind blijven. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoekster op grond van deze motieven evenmin aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

2.3.10.5. Verzoekster voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.10.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster haar voorgehouden asielaanvraag niet aannemelijk maakt.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.11.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.11.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing dienaangaande en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Edo weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Nu voor deelstaat Edo geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, moet opgemerkt worden dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

2.3.11.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.13. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.3.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.16. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS